

Op de lastminute-vakantie in Hurghada loopt Susan een ex-vriend tegen het lijf.

Liever had ze hem nooit meer gezien ...

LINDA VAN RIJN

LAST
MINUTE

LITERAIRE THRILLER

Linda van Rijn

LAST MINUTE

Wie hen door de gonzende stationshal van Amsterdam Centraal zag lopen, zou denken dat het stelletje smoorverliefd was. Die zag niet zijn hand, die zich met een ijzeren greep om de hare had geklemd. Die zag niet haar hart, dat bonsde tegen de binnenkant van haar ribben, en het zweet dat zich in straatjes een weg over haar rug baande. Die had niet de woorden gehoord die hij even daarvoor op perron 13b in haar oor had gesist en die haar hadden doen verstijven. Die zag niet dat zij op haar benen stond te tolleren door wat hij haar net had toegebeten. Die zag hen naar buiten lopen via de passages met rode kozijnen, een groep tegemoetkomende luidruchtige Britse toeristen met rolkoffertjes ontwijkend. Die zou hen in een taxi zien stappen en hen daarna direct vergeten. Die wist niet dat ze bij zijn huis zouden uitstappen, dat zij nog één blik om zich heen zou werpen en zich bij het naar binnen gaan zou realiseren dat ze een onvergeeflijke fout maakte. Die wist niet dat zij niet langer kon vluchten voor haar verleden.

1

‘STIJNTJE!’ SUSAN WATERBERG OPENT DE DEUR VAN DE kinderkamer. Het is er schemerig dankzij het rode rolgordijn dat het zonlicht enigszins buitensluit. De warmte daarentegen valt amper tegen te houden. Die dringt door het raam en door de poriën van de muren de kamer binnen. De fan aan het plafond draait zwiepend z’n rondjes, maar brengt geen verkoeling. Verplaatsing van warme lucht, meer is het niet.

Susan snuift de vertrouwde geur van slaap en Zwitsal op. Ze is blij dat Stijn een uurtje onder zeil is geweest. Vanacht werd hij elk halfuur wakker, jengelig van de warmte. Susan hoopt dat het middagdutje het slaapgebrek heeft gecompenseerd. Stijn zit al rechtop in zijn peuterbed. De dekens liggen in een verwrongen knot aan het voeteneind. Susan vouwt ze terug. Ze voelen klam aan.

‘Mama!’ Stijn grijnst. Zijn voortanden staan een beetje scheef. Volgens de tandarts komt het goed als zijn melkgebit verdwijnt. Zo niet, dan moet hij later misschien een beugel. Stijn als dwarse puber met een buitenboordbeugel – Susan kan zich er nog niets bij voorstellen. Maar aan de andere kant, toen hij als klein, glibberig pakketje op haar buik lag en ze voor het eerst heel voorzichtig zijn toen nog donkere haartjes streelde, had ze ook nooit bedacht dat hij drie jaar later een blozende peuter zou zijn.

Stijns blonde haartjes zitten door de war, en hij heeft één vuurrode slaapwang. ‘Hé, vent’, zegt ze. ‘Heb je lekker geslapen?’

Bij wijze van antwoord klautert Stijn uit bed. Het bed dat hij drie weken geleden, op zijn derde verjaardag, heeft gekregen. Het grote bed, zoals hij het zelf gewichtig noemt. Susan kijkt naar hem, zoals hij daar in zijn hemd en onderbroek zit. Hij heeft overdag zelfs geen luier meer nodig. Hij wordt groot.

‘We gaan naar beneden’, kondigt Stijn aan.

‘Even wachten.’

Susan trekt het rode rolgordijn omhoog en laat het zonlicht de kamer binnenstromen. Stoffes dansen in de lichtstraal en landen op het bruingevlekte kleed op de grond, dat ze nog geen twee maanden geleden bij een woonwinkel hebben gekocht en dat nu al sleets begint te raken. Susan vond het leuk de koeienhuid in Stijns kamer te leggen, omdat hij een grote voorliefde heeft voor die beesten. Hugo vond het onzin, maar had haar uiteindelijk haar zin gegeven.

‘Mama.’ Stijn wordt ongeduldig.

Susan pakt Stijns blauwe korte broek en rode polo van de commode. De kleren zijn nog vochtig van vanochtend.

Ze trekt de withouten kast open en pakt een kaki korte broek en een blauw T-shirtje van Cars. Stijn laat zich gewillig aankleden, maar protesteert als Susan de haarlotion pakt en zijn vlassige krulletjes probeert te temmen.

‘Het is al goed’, mompelt ze. Ze pakt het witte zonnepetje van de commode, zet de fan uit en steekt haar hand uit naar haar zoon. ‘Ga je mee naar beneden?’

‘Zandbak?’ vraagt Stijn hoopvol.

‘Nee, boterham.’

Beneden in de keuken smeert Susan een boterham met leverpastei voor Stijn. Ze snijdt hem in stukjes en neemt het bordje mee naar buiten. Stijn draaft achter haar aan. Hij is een makkelijke eter, altijd al geweest. Alleen broccoli krijgt ze er met geen mogelijkheid in, verder eet hij alles. Zelfs spruitjes.

Susan zet het plastic bordje op de tuintafel en loopt weer naar binnen om de Tripp Trapp-stoel te pakken.

‘Zandbak?’ Met het eerste stukje brood al in zijn mond kijkt Stijn verlangend naar de groene schildpad die tegen de muur van het huis aan ligt.

Susan lacht en zet hem in zijn stoel. ‘Eerst even je boterham opeten.’

Terwijl Stijn in razend tempo de dobbelsteentjes brood wegkauwt, kijkt Susan de tuin rond. De warmte heeft de planten geen goed gedaan. De heder die hun tuin van die van de burenscheidt begint uit te drogen, hoewel Hugo elke avond de sproeier aanzet. Susan heeft de margrietten in de potten tegen het hek dat de scheiding vormt tussen hun tuin en het gemeentegroen vandaag al een keer water gegeven, maar dat kan niet voorkomen dat de bloemen in hoog tempo uitbloeien. Het kleine grasveld vertoont dor-

re plekken rond de plastic glijbaan, die ze hebben neergezet voor Stijn omdat het speeltuintje voor hun huis vaak wordt gedomineerd door groepen rokende hangjongeren.

Stijn slikt het laatste stukje brood door en kijkt haar verwachtingsvol aan. 'Op! In de zandbak.'

'Ja, je mag in de zandbak.' Susan zet hem op de grond en haalt het deksel van de schildpad. Ze draait het groenwit gestreepte zonnescerm een stukje verder uit, zodat Stijn in de schaduw komt te zitten. Daarna loopt ze met het lege bord naar binnen, vult een rode, plastic beker met wat ranja en pakt voor ze weer naar buiten loopt een fles zonnebrand en haar laptop.

Stijn zit zo druk te spelen dat ze de ranja maar even laat staan, maar ze smeert zijn blote armen en benen en zijn gezicht en nek wel in met zonnebrand. Stijn merkt het nauwelijks. Verwoed graaft hij met zijn schepje kuilen in het zand en vult hij vormpjes voor zandtaartjes. Zijn broek is nu al groezelig.

Susan klapt haar laptop open en zet haar zonnebril op. Zelfs in de schaduw van de zonwering is het lastig om iets op het scherm van haar computer te lezen. Ze knijpt haar ogen tot spleetjes en haalt haar e-mail binnen. Wat nieuwsbrieven, een aanbieding van een reisbureau en een paar berichten van verschillende vrienden met wie ze tot een gezamenlijke afspraak proberen te komen. De eerstvolgende datum dat iedereen kan is half oktober, omdat één stel beweert geen weekend meer vrij te hebben. Susan trekt een gezicht tegen het computerscherm.

Ze opent een mailtje van Rosanne, de vrouw van Hugo's jeugdviend Bart. Het is alleen aan haar gericht. Rosanne spuwet haar gal over Leo en Didi, de vrienden die menen

nooit tijd te hebben. Susan glimlacht en pakt haar mobiele telefoon.

‘Sjezus’, zegt Rosanne als ze opneemt. ‘Heb je dat gelezen?’

Susan grinnikt. ‘Wat een stelletje idioten, hè. Wegens drukke werkzaamheden, wie schrijft dat nou in een mailtje naar vrienden? Alsof we een zakelijke bespreking proberen te plannen.’

‘Ik ben er helemaal klaar mee’, zegt Rosanne uit de grond van haar hart. ‘Wat mij betreft plannen we gewoon een gezellig etentje zonder die idioten. Ik heb al zo vaak aan Bart gevraagd waarom we überhaupt nog moeite doen om die mensen uit te nodigen. Zo gezellig is het niet als ze er zijn.’

‘Precies’, zegt Susan, die zich de scherpe opmerkingen die Didi tijdens het vorige etentje plaatste nog precies voor de geest kan halen. Ze liet tot drie keer toe merken dat haar kinderen op Stijns leeftijd een stuk duidelijker konden praten, en zelfs al een paar woorden konden lezen. Susan vond dat Stijn zich prima ontwikkelde en nadat ze dat fijntjes tegen Didi had gezegd had de vrouw haar de rest van de avond niet meer aangekeken. ‘Ze doen echt alsof ze mijlenver boven ons staan’, zegt ze tegen Rosanne. ‘Alsof ze beter zijn dan wij omdat Leo een nieuwe Mercedes heeft. Laten we eerlijk zijn, wat heeft Didi nou helemaal bereikt in haar leven?’

Het is heerlijk om te kunnen roddelen over het stel aan wie ze zich al veel langer ergert. Blijkbaar heeft Rosanne hetzelfde gevoel, want ze zegt: ‘Ik stel voor dat wij gewoon een etentje plannen met z’n vieren en dat we het aan Leo en Didi overlaten om met het initiatief te komen voor

een datum waarop ze wel kunnen. Dat zal wel volgend jaar worden.'

'En dat lijkt me vroeg genoeg', lacht Susan. 'Ik vind het leuk om met z'n vieren te gaan barbecuen als het mooi weer is.'

'Ik mail je daarover', belooft Rosanne. 'Ik moet nu de deur uit.'

'Prima. Ik zie het wel op de mail.' Susan hangt op en klikt het mailtje van Didi weg. Vrienden die zich zo gedragen kan ze missen als kiespijn. Het is dat Hugo bijzonder gesteld is op Leo, anders had Susan het contact allang laten doodbloeden. Aan Bart en Rosanne heeft ze veel meer. De vriendschap is weliswaar ontstaan doordat Hugo en Bart jeugdvrienden zijn, maar inmiddels is er tussen haar en Rosanne ook een hechte band ontstaan. Ze bellen elkaar een paar keer per week en als Hugo en Susan eens weg moeten, kunnen ze Stijn altijd een middagje bij Rosanne en Bart onderbrengen. Zelf hebben ze geen kinderen. Tot hun grote verdriet, weet Susan. Ze voelt zich dan meestal ook te bezwaard om Rosanne te vragen op Stijn te passen, maar het is een prettig idee dat het, als de nood aan de man is, een mogelijkheid is.

Er komt een agendamelding op in haar scherm. Sinds Susan de MacBook een halfjaar geleden van Hugo heeft gekregen, heeft ze haar papieren agenda niet één keer meer gebruikt. Alles doet ze nu digitaal, ze vergeet zelden nog een verjaardag.

De melding is kort. *Trouw dag, nog 7 dagen.*

Meteen herinnert ze zich waarom ze het in haar agenda heeft gezet. Vijf jaar. Susan heeft nooit begrepen waarom het de houten bruiloft wordt genoemd, maar een mijlpaal

is het wel. Vijf jaar waarin ze een huis hebben gekocht, Stijn hebben gekregen, samen gelukkig zijn geworden. Jaren waarin ze langzaam heeft geleerd niet meer elke seconde te denken aan...

Nee, roept ze zichzelf streng tot de orde. Niet nu. Ze moet een verrassing voor Hugo bedenken. De mijlpaal moet worden gevierd met meer dan hun jaarlijkse etentje bij The Red Sun, aan de overkant van het Gooimeer in Blaricum. Niet dat het daar niet lekker is, of bijzonder. Vorig jaar zaten ze twee tafels bij Linda de Mol vandaan, wat haar bloednerveus maakte. Hugo begreep niet waarom. Alsof Linda oog voor hen had.

Ze klikt de agendamelding weg en komt weer terug bij haar mailbox. Doelloos scrollt ze door haar berichten, alsof ze daar het antwoord vindt op de vraag waarmee ze Hugo kan verrassen. Er zit een nieuwsbrief tussen van een of andere restaurantrecensiesite waar ze laatst een bericht op heeft geplaatst om haar gal te spuwen over de slechte bediening bij een nieuwe Griek in Almere-Stad. Twee weken later was de tent alweer verdwenen, tot Susans genoegen.

Ze scrollt door de nieuwsbrief. Misschien moet ze een reservering maken bij een van de restaurants die altijd in de top tien staan, hoewel ze niet weet of ze Hugo daarmee een groot plezier doet. Hij gaat graag uit eten, maar vijfhonderd euro voor één avondje weg...

Susans oog valt op een aanbieding van een reisorganisatie. Vorig jaar heeft ze er een gids opgevraagd en sindsdien krijgt ze wel vaker zulke mails. Meestal delete ze die ongelezen uit haar Postvak In.

Haar blik glijdt over de hotelaanbiedingen. Foto's van turkooizen zeeën en diepblauwe zwembaden met lachen-

de mensen op glijbanen omringen de stuntaanbiedingen. ‘Last minute-aanbiedingen’ staat er in grote gele letters bij. Laatste kans, voorseizoenaanbiedingen. Het is half juni geweest, over minder dan drie weken begint het hoogseizoen. De aanbiedingen gelden alleen deze en volgende week. Voor de vijfhonderd euro waarvan ze net heeft besloten die niet bij een duur restaurant uit te geven, kan ze al een weekje weg betalen. Althans, voor één persoon.

Susan kijkt naar Stijn, die probeert de taartjes van zijdezacht zand bij elkaar te houden, maar ze storten meteen in tot vormeloze hoopjes. Ze denkt aan de vakantie die ze voor de boeg hebben. Met z’n drieën naar L’Escala in Spanje, waar ze voor de derde keer hetzelfde appartementje hebben geboekt. Het duurt nog ruim twee maanden voor ze naar Spanje vertrekken. Pas als de zomervakanties in Nederland voorbij zijn, begin september.

‘Waarom meer geld uitgeven dan nodig?’ vroeg Hugo toen Susan zei dat ze liever eerder wilde. ‘Het scheelt tweehonderd euro als we buiten het hoogseizoen gaan. Bovendien staan we uren in de file in Frankrijk als we tijdens de zomervakantie gaan.’

Hij had gelijk, natuurlijk, maar Susan heeft zin om even helemaal weg te gaan en september duurt nog zo lang. Ze hebben een drukke tijd achter de rug. Zij omdat haar collega op het kleine accountantskantoor waar ze als secretaresse werkt met zwangerschapsverlof was en werd vervangen door een uitzendkracht die slechts de helft van de vrijgevallen uren werkte en bovendien van haar taken geen kaas had gegeten. En Hugo omdat hij het nu eenmaal altijd druk heeft. Het is een lastige tijd voor zelfstandig ondernemers en Hugo moet alle zeilen bijzetten om zijn

bedrijf in IT-diensten en webdesign de crisis te laten overleven. Hij heeft zijn ooit zevenkoppige personeelsbestand flink uitgedund en is verdergegaan met zijn rechterhand Danny en een wisselend team van freelancemedewerkers. Volgens Hugo hebben ze het ergste van de crisis achter de rug, en dat betekent dat hij het drukker heeft dan ooit. Nu hij qua opdrachten weer op het oude niveau zit maar bijna geen vaste mensen meer heeft, maakt hij zelf meer dan zestig uur per week om al zijn klanten naar tevredenheid te kunnen helpen. Op het dieptepunt van de crisis had Hugo overwogen het kleine kantoor dat hij huurde op Gooisekant op te zeggen. Nu Waterberg Webdiensten weer goede tijden kent, is Susan blij dat hij dat niet heeft gedaan. Het laatste waarop ze zit te wachten is haar huis bevolkt door de computernerds die voor Hugo werken.

Ze richt haar aandacht weer op de reisaanbieding. Met één muisklik verlaat ze de nieuwsbrief en komt ze terecht op de website van de reisorganisatie. Ze klikt op een foto met aanlokkelijke palmbomen en een azuurblauwe zee. Een rijtje aanbiedingen verschijnt op het scherm. Willekeurig klikt ze er eentje aan.

Acht dagen Sunset Beach Resort, leest ze. Gelegen nabij het centrum van de gezellige badplaats Hurghada bevindt zich het prachtige Sunset Beach Resort. Dit viersterrenresort is van alle gemakken voorzien. Of u aan het strand wilt liggen, cultuur wilt snuiven, wilt duiken of helemaal tot rust wilt komen in het wellness-center, Sunset Beach Resort maakt het allemaal mogelijk. Boek vandaag nog uw reis en ontdek wat Hurghada allemaal te bieden heeft!

Duiken. Hugo heeft een paar jaar geleden zijn PADI gehaald en laatst zei hij nog dat hij het jammer vond dat hij

er zo weinig mee deed. De laatste paar jaar is het duiken er behoorlijk bij ingeschoten. Als ze naar Egypte gaan, kan Hugo eindelijk weer eens gebruikmaken van zijn duikbrevet. Misschien kan zij zelf ook wel een paar duiken maken. Ze heeft het wel eerder gedaan, al heeft ze de cursus om een brevet te halen niet afgemaakt. Het IJsselmeer was koud en donker en dat motiveerde haar niet bepaald om verder te gaan met de cursus. Maar de Egyptische wateren zijn natuurlijk heel wat anders.

Susan scrolt heen en weer over de pagina. Vijfhonderdvijftig euro per persoon, duur is het niet. Ze klikt een paar andere hotels aan, maar komt uiteindelijk toch terug bij het Sunset Beach Resort, dat er het aantrekkelijkst uitziet.

Het is niet dat ze de vakanties in Spanje met hun gezinnetje niet leuk vindt, maar de foto's van het tropische strand en de wuivende palmen hebben iets bij haar losgemaakt. Een verlangen om samen met Hugo weg te gaan, ook al is het maar een week. Ze weet zeker dat haar schoonouders best op Stijn willen passen. Vakantie krijgen moet ook geen probleem zijn, ze heeft vrije dagen genoeg.

Ze surft naar de website van ING en logt in met haar codes. Er staat ruim vijftienhonderd euro op haar rekening. Hugo vindt dat ze haar salaris voor drie dagen werken niet hoeft te gebruiken om mee te betalen aan het huis. Hij verdient genoeg om in z'n eentje de hypotheek te kunnen ophoesten. Susan wil niet afhankelijk zijn en betaalt daarom vaak de boodschappen en kleding voor Stijn van haar eigen rekening. Nu is ze blij dat ze de laatste tijd wat heeft gespaard. Ze kan de vakantie boeken zonder dat ze daarvoor bij Hugo hoeft aan te kloppen.